

Číslo 30
2011/2012

NÁDEJ

- ♣ Rozhovor so Simou Jandákovou
- ▣ Diela zo súťaží
- ♠ Martinovia
- ♦ Jeseň
- ...a veľa iného ☺

Úvodník

V septembri, keď som kráčala do umeleckej školy, ma čakalo milé prekvapenie: budova školy sa zmenila na nepoznanie. Vymaľovaná zo všetkých strán s plastovými oknami a dverami žiarila aj z väčšej diaľky. Pomyslela som si: Fajn, príjemná zmena, konečne sa dostalo aj na umeleckú školu. Keď som prišla dovnútra, tak som bola už viac ako len prekvapená: nové vchodové dvere, moderný nový nábytok a vymaľované steny. Ale aj tak to najväčšie „WOW“ na mňa ešte len čakalo. Naša pani učiteľka Zuzka nás požiadala,

či by sme nešli s ňou, že nám chce niečo ukázať. Nevedeli sme o čo ide, ale keď nám zaviedla do telocvične, skoro mi vypadli oči. Po celej telocvični sa šírila vôňa dreva a farby. Na konci telocvične sa skvelo úplne novučičké drevené pódium osvetlené rôznymi reflektormi. Po špeciálne odzvučených stenách sa nachádzala rôzna aparátúra. Dozvedela som sa, že naša Zuška je vybavená jednou z najdrahších a najprofesionálnejších aparátúr. Takéto krásne pódium nemá určite žiadna iná Zuška. Nevieme sa dočkať, ako sa po prvýkrát postavíme na tieto dosky, ktoré znamenajú divadelný svet. Už teraz sme plní očakávaní ...

M. Kubicová

Rubriky

1. Na muške
2. Zlaté brko
3. Zázraky okolo nás
4. Voľné pero – Nádejník
5. Očko – Terárium

Rada časopisu

Šéfredaktor: Michaela Kubicová

Zástupca šéfredaktora: Michaela Kubicová **J**

Redaktori: žiaci LDO

.....Na muškeNa muške.....Na muškeNa muške.....Na muške.....

INTERVIEW

Naša Základná Umelecká škola D. Kardoša má veľa talentovaných žiakov vo všetkých odboroch. Žiačka literárno-dramatického odboru, Simona Jandáková, dosiahla významné úspechy. Umiestnila sa na druhom mieste na celoslovenskej súťaži v ľubostnej poézii Koyšove Ladce 2011. Na súťaži Mladý moderátor 2011 v Prievidzi skončila tretia. Prinášame vám interview s touto mladou a úspešnou recitátorkou.

1. Ako si sa pripravovala na súťaž Koyšove Ladce?

S: Mesiac dopredu som si vybrala ukážku, ktorú som chcela recitovať a pracovala som s ňou pod dohľadom Zuzky Varhaníkovej.

2. S akou ukážkou si vystupovala?

S: Vystupovala som s kolážou básní z knihy Radosti od Michala Holováča.

3. Patrí ľubostná poézia medzi tvoj obľúbený prednes?

S: Nedá sa povedať, že konkrétne ľubostná poézia je moja obľúbená. Mám radšej prózu, pretože v próze dokážem viac vystihnúť situáciu o ktorej prednášam a úplne najradšej mám vnútorné monológy.

4. Očakávala si výhru na Koyšových Ladcoch?

S: Nie, nikdy výhru neočakávam.... ale keď sa mi podarí niečo vyhrať, je to úžasný pocit.

5. Aká bola výhra?

S: Krásny diplom a Kniha povestí.

6. Kedy si v sebe objavila recitátorský talent?

S: Už v škôlke ma bolo veľa a všade som sa pchala, či už v recitovaní alebo v speve. Neskôr som zistila, že spievanie mi nejde až tak dobre a zostala som pri recitovaní, ktoré som vypilovala v umeleckej škole pod vedením Mgr. Zuzany Varhaníkovej a prvé úspechy prišli hneď na prvom stupni.

7. Ako hodnotíš svoju konkurenciu na Koyšových Ladcoch?

S: Bola som prekvapená, koľko dobrých recitátorov sa tam tento rok objavilo. V každom prípade, aj keď bola konkurencia veľmi silná, prebojovala som sa na druhé miesto, čo ma veľmi teší.

8. Myslíš si že si úspešný perspektívny recitátor?

S: Nechcem, aby to vyznelo namysleno, ale po toľkých súťažiach a toľkých úspechoch si myslím, že sa môžem pokladať za úspešného recitátora.

9. V čom je sila tvojho talentu?

S: No jednoznačne v Zuzke Varhaníkovej :D. Nebyť jej, tak určite nie som v prednese tak dobrá ako som.

10. Kto sa teší ešte z tvojich úspechov okrem teba?

S : Moji rodičia **J** a môj priateľ Luboško, ktorého veľmi ľúbim, ktorý ma vo všetkom podporuje a drží mi palce.

11. Aké sú tvoje predstavy do budúcnosti?

S : Osobne si myslím, že každý recitátor má sen hrať v divadle a byť úspešný. Ja nie som výnimkou. K tomu, aby sa mi môj sen splnil, ma čaká ešte dlhá a náročná cesta tak mi držte palce.

12. Na súťaži Mladý moderátor si skončila tretia. Lákajú ťa aj vody moderátorstva?

S : Ani nie ale treba v živote skúsiť všetko. Nikdy neviete, čo sa vám kedy zide.

13. Aké disciplíny boli na tejto súťaži

S : V súťaži boli tri disciplíny. Prvá disciplína bola aktuálne spravodajstvo, druhá o reklame a tretia bola reportáž.

14. Ktorá disciplína ťa bavila najviac?

S : Najlepšie boli správy. Mohla som sa zahrať na moderátorku televíznych novín. A môžem vám povedať, že to vôbec nie je ľahká práca.

15. Aká bola výhra v tejto súťaži?

S : Opäť diplom a kniha detektívka.

16. Na akú súťaž ideš najbližšie?

S : Najbližšie sa chystám na Hviezdoslavov Kubín a na celoslovenskú súťaž Prednášam, teda som v Kremnici.

17. Ďakujeme ti za rozhovor, srdečne blahoželáme k dosiahnutým úspechom a želáme ti do budúcnosti veľa umiestnení.

S : Aj ja ďakujem za rozhovor a pozdravujem všetkých čitateľov .

M. Kubicová

Prinášame vám menšie dielo so Siminej tvorby:

SPOVEĎ DUŠE

Umelecký prednes, čiže recitovanie je jednou z foriem interpretácie umeleckého diela, ktorá má najbližšie k herectvu a dramatickému umeniu. Veď mnohí najlepší herci či moderátori začínali ako recitátori poézie alebo prednášatelia prózy... V súčasnosti je to viac menšinový žáner, za to však náročný na prípravu, koncentráciu i výkon. Je to spoveď duše. A veľmi krehká. V ZUŠ D. Kardoša v Bánovciach nad Bebravou sa umeleckému prednesu venujú už niekoľko rokov. V tejto oblasti dosiahli už viacero významných ocenení. Aj počas víkendu od 27.5. – 29.5.2011 k nim pribudli ďalšie. V Kremnici sa konal 5.ročník celoslovenskej súťaže základných umeleckých škôl so zameraním na umelecký prednes s názvom *Prednášam*,

teda som. A ako dopadli naši Bánovskí recitátori? Domov priniesli **jedno zlaté pásmo**, zásluhou **Simony Jandákovej**. Dve **strieborné pásma** zásluhou **Kamily Kurtišovej** a **Samuela Petrovova**. A priniesli i tretí kov **bronzový** opäť zásluhou **Simony Jandákovej**. Medzi súťažiacimi sa nestratili a svojimi prednesmi publikum i porotu zaujali Kristína Miklovičová, Karolína Kiripolská, Diana Škerdová a Lukáš Porubský. Tento rok ešte bez ocenení, ale nabudúce si určite i ony prinesú domov niektorú z pomyselných medailí. Sme veľmi radi, že o súťaži v tejto oblasti sa zaujíma čoraz viac talentovaných mladých ľudí. Ďakujeme im za vzornú reprezentáciu ZUŠ D.Kardoša i mesta Bánovce nad Bebravou.

-Simona Jandáková

Život je len náhoda

Takýto výrok počujeme z mnohých, poväčšine mladých, úst. A nielen mladých. Aj mnoho dospelých, dokonca i starcov zdieľa podobný názor. Ja si však myslím pravý opak. nie sme tu len chybou, alebo náhodou. Každý z nás tu má svoje miesto a každý z nás robí svet svetom. Každý je iný, má svoje záľuby, originálnu farbu očí. No nie vonkajšie časti nášho tela nás robia jedinečnými. Takými úžasnými nás nerobí ani to, čo sme dostali hneď pri narodení. Nikto sa nenarodí dobrý, alebo zlý. Záleží len na tom, aký smer si vyberieme. Cesty dobrých sú väčšinou plné prekážok, no zaslúžený cieľ to všetko vynahradí. Naopak, cesty zlých sú lákavé, rovné a široké, čo znamená, že sa na ne zmestí veľa ľudí. No cieľ týchto ciest je hnusný. Samy dobre viete, čo sa vám stane ak si zvolíte druhú cestu. Každý z nás už iste zažil poníženie, nadávku a nezískal ju len tak. Horšie však je, keď kvôli nášmu výberu cesty privedieme niekoho k slzám. To je ten najhorší cieľ. Slzy cudzieho človeka v nás vyvolávajú dojem ľútosti ak sme my sami príčinou, mnohokrát si želáme, aby sme radšej plakali my, nehovoriac o tom, že veľakrát sa aj rozplačeme. Týmto chcem len povedať, že nič nie je náhodou. Všetko má svoju príčinu a zámienku vzniku. Život je život a neexistuje v ňom žiadna náhoda. Všetko sa môže zmeniť, ak sa ale predovšetkým zmeníme len my sami. Takmer všetko závisí od výberu vlastnej cesty a vlastných činov, od nášho rozhodnutia.. Od nás.

Kto býva v kalkulačke

Katka chodila do 1. triedy. A nevedela, čo je v kalkulačke. A všetci spolužiaci si mysleli, že to vedia. Katka bola smutná. Keď išla zo školy premýšľala nad tým. Čo to tam len môže byť? Vtedy zbadala starčeka, ktorý chcel prejsť cez cestu a bál sa. Katka pribehla za ním a povedala : „ Dobrý deň, deduško . Ja vám pomôžem.“ Počkala , keď na semafore naskočil zelený panáčik a deduška previedla bezpečne na druhú stranu. Deduško sa jej pýtal : „, Prečo si taká smutná Katka?“ A Katka mu povedala, že v škole nevedela povedať, čo je v kalkulačke. Deduško jej povedal, že on to vie. V kalkulačke sa schovávajú číslice. Číslice v kalkulačke pobejú, tak ako im Katka, alebo iné dieťa prikáže cez tlačidlá na kalkulačke . Niekedy sa spočítavajú , potom zase násobia, či delia. Niektoré číslice sú pekné ,šťhle. Napríklad ako jednotka, sedmička či štvorka. Iné sú paradnice – labuťky ako dvojka, trojka, šesťka či deviatka. Podaktoré sú tučnučké ako snehuliak – teda osmička. Ale všetci sú spolu veľký kamaráti. Majú sa radi a radi aj počítajú. Na druhý deň to Katka porozprávala v škole pani učiteľke a dostala veľkú jednotku.

Timejka Majerechová , 7 rokov

Kto býva v kalkulačke?

Kde bolo tam bolo, za deviatimi dolami, za ôsmimi horami a za tridsiatimi tromi riekami bola dedinka. V tej dedinke žilo dievča, ktoré sa volalo Dianka. Nemala moc rada matematiku.

Jedného sobotného popoludnia sa Dianka pripravovala na písomku z matematiky. Mimochodom, chodí do štvrtej triedy a majú zakázané používať kalkulačky. No namiesto toho, aby príklady rátala z hlavy, používala kalkulačku. Bola nervózna, lebo už mala toho dosť a nič jej nevychádzalo. Aj keď všetko počítala na tom malom čiernom predmete, ktorý mal množstvo tlačidiel, ako napríklad čísla: jeden, dva, tri, štyri, päť.....Určite nemôžu chýbať plus, mínus, krát, delené, odmocniny, rovná sa....Keďže mala nervy, hodila kalkulačku na zem. Rozdrvila sa na malé kúsky, ktoré sa rozleteli po celej izbe. Dianka sa pozrla na zem a kde sa vzal tu sa vzal, malý doudieraný škriatok.

„AA-A-a ty si kto?“ koktala rozrušená Dianka.

„Ahoj! Ja som škriatok a býval som v kalkulačke, ktorú si bohužiaľ rozbila. Máš to tu veľmi pekné ako sa obzerám. Takže ani mi nevádi, že si mi rozbila domček! Budem bývať s tebou a...“

„Moment! Čo si to vravel? TY budeš bývať so mnou? Asi ťažko. Si fakt vtipný.“

„Ale ja to myslím vážne, pretože teraz nemám kde bývať.“

„A keby som ti kúpila novú kalkulačku?“

„No to nejde, lebo v každej kalkulačke bývajú škriatkovia. A zrejme by bola obsadená!“

„A vlastne prečo tam bývate? Okrem toho, si celkom fajn a ak mi dáš normálnu odpoveď tak teda môžeš u mňa bývať.“

„No, tak sa tteším. Ak si si všimla, kalkulačka je veľmi malá a ľudia v nej nemôžu bývať.“ „No to som si všimla. Používam ju každý deň aj keď by som nemala. No a povieš mi už prečo tam bývate?“

„Už idem na to! Každé tlačidlo je pre mňa veľmi dôležité pretože každé tlačidlo je jedna z mojich izieb. Na každom strope je lanko a keď ho potiahnem, tak sa na obrazovke ukáže číslica, ktorú si predtým stlačila. A takto sa to stále opakuje.“

„No dobre tak tu somnou môžeš zostať.“

„A ešte by som sa chcel opýtať prečo si rátala na kalkulačke?“

„No, vieš nejde mi matematika. A namiesto toho aby som sa pripravovala na písomku a príklady rátala z hlavy, tak som rátala na kalkulačke, zmenila som ti celý život. Ver mi nechcela som.“

Kamilka a Aga

Môj AVATÁR

Avatar je vymyslená potvora , teda Sajeksx fikšn . Aspoň podľa mňa. Začína sa príbeh len pre silné povahy . Je to modrá statočná zručná - obluda. Je veľký asi ako keď sa medveď postaví na zadné laby. Hlavu má obrovskú , trčia na nej špicaté uši, ako Elfovi. Oči má šikmé ako pistácie a sú bledohnedej farby , v strede oka má zreničku veľkú ako pinpongová loptička. Nos sa podobá ľudskému, ale nie je urobený šikmo, ale je rovný a ostrý. Ústa vyzerajú veľmi nahnevano, sú rovné a na konci zahnuté hore. Skoro akoby sa usmieval. Krk je stiahnutý a mohutný, akoby mu hrdlo niekto vtlačil dovnútra. Celá hlava a telo sú tmavomodrej farby. Telo má ako obor. Široké ako keď sa postaví dve pumpy čierne vedľa seba na zadné laby. Môj Avatar SNINDŽEL žije v praveku. Preletel tam strojom času. V mojom príbehu bojuje proti pravekým zvieratám . Musí tvrdo bojovať proti levom šablozubým a proti obrovským slizkým jaštericiam. Začalo to takto. Avatar Snindžel sa plazil po pralese. Vôbec nepočul, že sa za ním prikráda a chce ho zabiť obrovská slizká jašterica , taká dlhá , ako keby ľudia postavili tri limuzíny do vrchu. Jej sliz bol veľmi jedovatý. Avatar Snindžel sa jej ale nezľakol a chytil svoju mačetu a rozsekal ju na kusy. Má totiž mačetu dlhšiu ako je on sám. Dlhá je skoro desať metrov. Dával si pozor aby sa ten jed nedostal na jeho ruku. Kvapka jedu mu padla na jeho palec. Začal ujúkať a zvíjať sa od bolesti. Ledva sa postavil na nohy. Išiel do svojej jaskyne v pralese a tam hľadal knihu, kde by bol recept ako sa bolesti zbaviť. Bolo tam napísané : „ korienok zo stromu hnevu a ešte srdce z hada, ktorý žil hlboko, hlboko pod hladinou pralesného jazera . Musíte z toho uvariť elixír.“ Tá príšera – ten had , bol nebezpečný tým, že je veľmi dlhý , ako keby ste postavili jeden raketoplán a jeden autobus vedľa seba. Strom hnevu bol zasa nebezpečný tým, že to bol prevtelený kráľ jašteríc. Bol oveľa väčší ako jeho poddaný. Možno bol taký vysoký ako keď postavíte kamión s vlečkou na seba a to je dlhšie ako dve limuzíny. Avatar Snindžel bol silný, získal srdce hada a aj korene stromu. Navaril si elixír a uzdravil sa . Môžete ho stretnúť v pralese, ak sa strojom času vrátite o miliardu rokov naspäť.

K O N I E C

Samuel Rýdzi , 7 rokov

Sedem slovenských divov

1. (po prvé) Spišský hrad: Kde bolo, tam bolo.....atď. Bol raz jeden (no čo asi) hrad. Bývala v ňom (no kto asi) krásna princezná. Nebola normálna (tým myslím že nebola ten typ princezny ktorá má rada zvieratká, prírodu, je dobrá milá, ... atď). Nemala rada ľudí (podstate nemala rada nič). No raz (ako v každej rozprávke) sa stalo niečo nezvyčajné. Do zámku najali nového záhradníka. (no a čo sa asi stane) Princezná sa (samozrejme) doňho zaľúbi. Kráľ im dá postaviť hrad samozrejme sa volá Spiš (a preto sa tak volá lebo ten záhradník sa volal Juraj Spiš) A iba takou náhodou je teraz pamiatkou UNESCO, najväčší hrad na Slovensku a prvým slovenským divom!!!!

2. (po druhé) Ochtinská aragonitová jaskyňa: (začnem takto) Moc o nej neviem, ale poviem vám to ako vznikol názov (myslím podľa čoho vznikol).Začnem od konca: jaskyňa – to asi (ty čo to čítaš) vieš čo to znamená. Ďalej. Teraz začiatok tohto krásneho slovného spojenia: Ochtinská – to je ľahké ľudia keď v nej boli veľmi ochkali a achkali. Tak a už nám zostal len stred slova: aragonitová - aj to je celkom ľahké vysvetliť. Dokonca k tomuto slovu sa viaže aj povest'. Len smola že tú povest' nepoznám. Že ??? Mohla to byť dobrá (v mojom podaní) poviedka.

No a s týchto troch skoro bezvýznamných slov vznikol druhý div Slovenska. Čo už sa dá robiť?!

3. (po druhé) Slovenský raj: Jednoduché je to raj na zemi, ktorý je čírou náhodou umiestnený v strede Európy, niekde medzi Maďarskom, Poľskom, Ukrajinou, Rakúskom a Českom. Na území dnešného Slovenska. A samozrejme (ako inak)je to tretí div dnešného Slovenska.

Kaja Kiripolská

Ako dlho pôjdem, kým prídem do nekonečna?

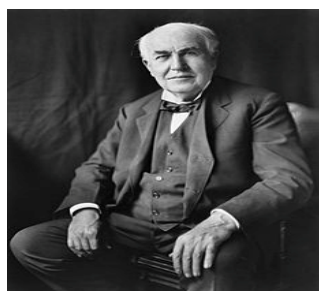
Do nekonečna? Viete, myslím, že záleží na tom, do nekonečna čoho... Nekonečná môžu byť rôzne: matematické nekonečno, nekonečno myšlienok, nekonečno fantázie, nekonečno hviezd, nekonečno čiastočiek v galaxii. Zaujímavé však je, že nekonečien nie je nekonečno. Nekonečno je len jedno a v ňom sa spájajú všetky druhy nekonečien. Otázka však znie: Ako sa tam vôbec dostanem, a ako dlho mi to bude trvať? Poďme si to rozobrať...

Za príklad si zvolíme jednu časť nekonečna, napríklad Matematickú. Mnohokrát, keď sa nám učiteľ pokúša dať na matematike príklad s niečím fakt veľkým, a zistí, že by to vychádzalo viac ako milión, vzdá to, a jednoducho povie: „Išlo by to až do nekonečna!“ . Nič viac. To, ako je to ďaleko nám nepovie. Len, že je to skutočne ďaleko. Ale myslím si, že to, že ten učiteľ to nevie ani približne, svedčí o jeho (a mnohých ďalších) nevšímavosti. Skutočne je to celkom jednoduché. Kedysi dávno, žil totiž jeden človek, ktorý to vedel. Vedel to veľmi presne. Zrejme pochádzal z najhlbšej hĺbky nekonečna a preto mal informácie z prvej ruky. Už vtedy ľudia používali pojem nekonečno, no skutočne nevedeli, ako je to ďaleko. Preto sa tento človek rozhodol povedať im to, vlastne len naznačiť, aby to nemali také ľahké. Zaviedol preto znak nekonečna, v ktorom zakódoval tento údaj. Ležatú osmičku. Tak! Bum! A dávno skrytá pravda je na svete! Chápate?! OSMIČKU!!! Správne, Nekonečno je teda vzdialené osem....osem, ale osem čoho? Kilometrov, metrov, tisícky kilometrov? Nuž, tento poznatok nám tu už nezanechal. Budeme si musieť počkať na ďalšiu významnú návštevu z nekonečna. A na ďalšieho všímavého človeka...

Diana Škerdová

Thomas Alva Edison

Thomas Alva Edison sa narodil 11. február 1847 bol americký vynálezca, celosvetovo jeden z najproduktívnejších a najvýznamnejších. Pod jeho menom je vedených viac než 1 000 patentov, ďalšie tisíce zaregistrovali jeho firmy. Medzi najznámejšie Edisonove vynálezy patri fonograf (predchodca gramofónu) a žiarovka. Najslávnejšie Edisonove vynálezy vznikali v rokoch 1876 - 1883 v meste Menlo Park (teraz asi 100 000 obyvateľov) v štáte New Jersey (USA), ktoré bolo v roku 1954 premenované na **Edison**. Na mieste, kde sa nachádzalo Edisonove laboratórium, bol v roku 1937 postavený pamätník a otvorené múzeum Menlo Park Museum, venované tomuto úspešnému podnikateľovi a vynálezcovi. V roku 1886 sa presťahoval do menšieho mesta West Orange (asi 45 000 obyvateľov). Tu vybudoval **GLENMONT**- rozsiahly areál výskumných pracovísk, ktorého celková rozloha je 5,5 hektárov. Dnes je spravovaný ako národná pamiatka Edison National Historical Site^[2]. Podľa historika Paula Israela bol Edison^[3] voľnomyšlienkar, vynikal podnikavosťou, pracovitosťou a cieľavedomosťou. Bol dvakrát ženatý, z každého manželstva mal tri deti. Spoločne so svojou druhou manželkou je pochovaný v GLENMONTE vo West Orange, v miestach, kde strávil podstatnú časť svojho života.

Ako 12-ročný roznášal noviny, neskôr sa stal telegrafistom a vo voľných chvíľach sa zaoberal fyzikou a chémiou. Od veku 21 rokov sa už venoval výhradne vynálezom a patenty dostával jeden za druhým. Spolu so svojimi spolupracovníkmi získal okolo 1300 patentov. V r. 1879 Edison predviedol prvú použiteľnú žiarovku. Začal najprv tam, kde skončil Lodygin - skúmal vlastnosti uhlíkovej tyčinky. Pokusy sa mu však nevydarili. Spolu so svojimi asistentmi strávil viac ako rok testovaním rôznych látok vhodných ako vlákno vo vnútri sklenenej žiarovky, z ktorej bol odčerpaný vzduch. Vlákno malo poskytnúť dostatočný odpor, aby ho prúd, ktorý ním prechádzal, rozžeravil, ale súčasne nemalo zhorieť. Preskúmal 1600 rozličných materiálov, ale napokon sa opäť vrátil k uhlíku. Ukázalo sa, že krátky kúsok uhlíkového vlákna bol schopný vydržať intenzívne teplo. Napokon bola 22. októbra 1879 Edisonova elektrická žiarovka rozsvietená a vydržala 13,5 hodiny. Rôznych látok vhodných ako vlákno vo vnútri sklenenej žiarovky, z ktorej bol odčerpaný vzduch. Vlákno malo poskytnúť dostatočný odpor, aby ho prúd, ktorý ním prechádzal, rozžeravil, ale súčasne nemalo zhorieť. Preskúmal 1600 rozličných materiálov, ale napokon sa opäť vrátil k uhlíku. Ukázalo sa, že krátky kúsok uhlíkového vlákna bol schopný vydržať intenzívne teplo. Napokon bola 22. októbra 1879 Edisonova elektrická žiarovka rozsvietená a vydržala 13,5 hodiny. Zomrel v roku 1931. Páčil sa vám náš projekt ?

Anna Kroupová a Bianka Vondrová

Ten kto vie, že vie – spí. Zobud'te ho.

Viem, že som, viem, že viem krásne písať, viem, že viem úžasne snívať, že som krásny a obľúbený. Viem, že je radosť sa na mňa pozrieť, viem, môj úsmev je jedinečný a krásny. Viem, že ovládam množstvo jazykov a som ten najlepší zo všetkých. Ja to viem... No ostatný okolo mňa na to často zabúdajú. Vyhýbajú sa mi. Ale ja viem najlepšie aký som! Som úžasný... To oni to nevedia! Ja to viem! Ja to viem a to je to najpodstatnejšie! Mňa ostatný nezaujímajú, viem to len ja a to mi stačí. Vlastne.. Vedel som, žil som s tým a nevidel som nikoho lepšieho než som ja... Až kým neprišla ona. Až kým som ju nestretol. Až kým som ju nevidel. Až potom som sa zobudil. Ona vždy bola tá najkrajšia, ona bola tá najúžasnejšia a dokonalá. Zistil som aký som bol, snažil som sa zmeniť, veď už som predsa hore. Snažil som sa jej postaviť do cesty, no ona ma len prehliadla. Kýval som jej na ceste do školy, nevidela. Kričal som na ňu na chodbe, nepočula. Kráčal som vedľa nej, nezastala. Potom som sa otočil a odkráčal som opačným smerom, konečne som to cítil.. Všimla si ma.. Ale už je neskoro.. Zatváram oči.. Zaspávam.. Viem, že som, viem, že viem krásne písať, viem, že v.....

Lukáš Hanko

Sýkorka a žirafa

Kde bolo tam bolo ,v jednom lese bývala sýkorka Natália a žirafa Nelka. boli to veľmi dobré kamošky. Raz si povedali že čo keby boli spisovateľky. Keďže mali talent o pár minút mali príbeh hotový. „Počúvaj Natália , čo keby sme poslali tie naše práce do sveta . Čo povieš ? „ spýtala sa Nelka Natálii. „Dobrý nápad Nelka , máš pravdu .Pošlime. „ odpovedala Natália. Tak čakali a čakali , a naraz zazvonil poštár a oznámil im že akqa palace Praha im posielajú veľkú pochvalu a že vyhrali prvé miesto. A ako odmenu dostali dve vstupenky zdarma. Keď to počuli úplne bez seba sa išli čo najrýchlejšie baliť. Ako si už brali posledný kufor Nelku napadlo „ Čo keby sme si zobrali aj fotoaparát. Hmmm ? Čo povieš ?“ opýtala sa zvedavo Nelka. „Ak sa ti chce bežať pre neho tak choď !“ odvrkla Natália „A čo keby si išla ty .Veď ty máš krídla .“ „ A čo si sa s koňom zdrcla ? O chvíľu nám ide vlak . „ No dobre.“ Nelka sa dala ukecať. „ NÁSTUPISKO PRAHA VYSTUPOVAŤ !“ ozvalo sa zo zvonov. Natália a Nelka vystúpili z vlaku . A sme v tom veľkom zvieracom meste.“ povedali naraz. začali blúdiť a pýtať sa na cestu. Na koniec sa dostali tam kde sa dostať mali. „ Dobrý deň dámy Natália a Nelka!“ milo ich privítal obrovský tiger Dominik. Ach dobrý deň, ďakujeme za milé privítanie. Bolo my potešením. Keď zbadali ten obrovský akqa palac tak sa rozbehli (už v plavkách)na najbližší tobogan . „ Trochu sa bojím . „ povedala so strachom Natália. „ Čo sa bojíš .“ povedala Nelka a stiahla Natáliu do toboganu. Veľmi sa im tam páčilo .A aby sme nezabudli , viete Nelka a Natália mali vlastné práce tak tiger Dominik dal spraviť ich portréty a dal to publikovať . koniec

Anna Kroupová Biana Vondrová

Martin na bielom koni

Kedysi dávno ľudia verili že cez zimu keď napadal sneh sa po nebi preháňa Martin na bielom koni. Keď sa malé deti hrali v snehu kričali „Máme radi Martina a jeho bieleho koňa. Ale v tej malej dedine býval aj jeden malý chlapec ktorí nenávidel zimu. Každý sa mu kvôli tomu posmieval.

Raz keď bol ten najchladnejší večer, priletel pred jeho dom Martin na bielom koni. Malý chlapec hneď vybehol aby pohladkal koňa. Odvtedy vždy chodil aj s kamarátmi von aj cez zimu. A meno Martin na bielom koni sa používa aj dnes.

Prečo má chobotnica toľko chápadiel

Kde bolo tam bolo bola raz jedna chobotnica Cecilka. Bola furt nešťastná lebo má len štyri chápadlá. Ale raz keď ju čarodejníca MoRsKá panna Xénia uvidela tak sa jej spýtala: Cecilka prečo tak plačeš ? Vieš ja bi som chcela viac chápadiel nie len štyri.Ahá a mohla bi som ti nejako pomôcť?Nooo že či bi si mi nepričarovala viac chápadiel.Bolo bi to možné...A zrazu,chobotnička cecilka sa ožiarila.Jee ja mám koľko chápadiel ani si ich neviem spočítať. Vieš Cecilka máš ich presne osem. Ach áno.Och skoro som zabudla ďakujem ti veľmi pekne . Bolo mi potešením .Nabudúce ti ja nejako pomôžem dobre? Dobre. A odvtedy majú chobotnice toľko chápadiel.

Prečo má chobotnica toľko chápadiel

Bolo raz jedno veľké jazero, v ktorom žilo veľmi veľa zvierat. Žili tam morské koníky , morské levy , a veľa ďalších zvierat . Ale každý mal nejaké morské stádo. Iba chobotnica nemala nikoho. Žiadne zviera sa s ňou nechcelo kamarátiť pretože bola zvláštna mala iba dve chápadlá. Jej to ani tak nevadilo ale ostatným zvieratkám to vadilo. Chobotnica najprv nechápala prečo sa s ňou nechce žiadne zviera kamarátiť . Až jeden deň keď mala ísť prvý krát do školy pochopila prečo sa s ňou nechce žiadne zviera kamarátiť . Pri každej morskej lavici boli skupinky zvierat len chobotnica bola sama. Až jeden deň keď prišla do školy pri jej lavici stál malý morský koník ktorý sa jej prihovril najprv keď to bolo iba Ahoj myslela si že si z nej robia iba srandu. Ale potom keď si všimla že sa s ňou nebavý iba morský koník ale celá trieda všetci jej naraz povedali že s tým že má dve chápadlá si výnimočná. A tak chobotnica konečne pochopila že z celej triedy nie je výnimočná tým že má dve chápadlá ale tým že sa s ňou všetci kamarátia. A teraz už nikomu nezáleží na tom koľko má chápadiel ale aké má svoje morské srdce.

Prečo má chobotnica toľko chápadiel

Bola raz jedna chobotnica ktorá mala sto chápadiel.

Ostatné chobotnice sa jej posmievali. Chobotnica bola z toho smutná, žila v oceáne. Nemala žiadnych kamarátov. Chobotnica sa vydala na dlhú cestu. Došla až do severného ľadového oceána. Bola jej tam hrozná zima. Aby jej nebola zima omotala sa chápadiami. Deväťdesiat chápadiel jej zamrzlo a odpadlo. Priplávala na povrch. Bola taká horúca že sa všetko okolo nej roztopilo. Chobotnici tam bolo veľmi teplo. Hrozne sa potila a tak si hovorí –asi som si doma zabudla antiperspirant Rexona. Našiel ju človek. Vzal ju domov. Bola hrozne vyčerpaná a unavená. Ten človek bol čarodejník. Videl že má iba 10 chápadiel. Tak jej v spánku pričaroval ďalších 10chápadiel.Keď sa zobudila poslal ju do mora. Odvtedy má chobotnica toľko chápadiel.

Max,Alex,Oskar

Prečo má chobotnica toľko chápadiel

Kde bolo tam nebolo žila chobotnica, ktorá sa volala Klebetnica. Stále iba rozprávala a rozprávala až kým všetky zvieratá odišli od nej čo najďalej, niektoré až kilometre aby ju nepočuli. Po týždni chobotnici napadol nápad, že si vymodeluje nové živočíchy. A tak začala modelovať ryby, žraloky a jednu chobotničku. Vtedy nebola žiadna súš a ani ľudia. A tak by sa chobotnica hrala celý deň, kým by nezistila že sa ryby, žraloky a chobotnička začali roztápať. A tak chobotnica začala plakať. Keď doplakala poprosila slniečko aby prestala klebetovať. Slniečko chvíľu rozmýšľalo ale nakoniec povedalo že môže. A tak už chobotnica nebola klebetnica. Po čase prišli všetky zvieratá naspäť. Od vtedy bola chobotnica šťastná. A tak sa chobotnica hrala celý deň. „Nikdy nebudte ako chobotnica.“

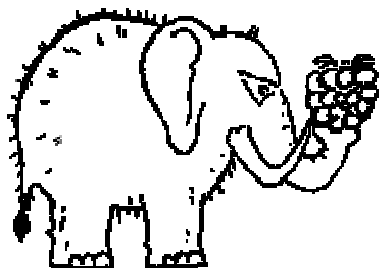
Jakub a Miško

Poviem vám, prečo mamuty vyhynuli

Lovenie mamutov bolo kedysi samozrejmosťou. Lovili ich pomocou oštepov a veľa ďalších zbraní. Bolo z nich veľa mäsa, keď ich bolo pomenej niektorí lovci sa upokojili ale ďalší sa predbiehali ako o život. O dva roky zostal 1 samec a 1 samica a tak si hovoria: Musíme udržať druh aj keď sme každý s iného. Utečme! Navrhne samec. Dobré. Prikyvuje samica. Tak začali utekať. Vbehli do lesa a tam narazili na lovca ktorý bol opretý o strom a plakal že sa mu stratila pred týždňom keď hľadala dieťa. Samec ho zobral na chrbát a doviezol ho ku ďalším lovcem. Ale lovec sa mu nepodľakoval a dal rozkaz na ich zabitie. Nevedeli že samica je kotná. Práve v ten deň mala porodiť ale nestihla to. Lovci mali smolu mali počkať aspoň hodinu potom by nemuseli lovci loviť nejakú inú zver. Čo už s nimi narobiť majú proste smolu.

Alexej Mekoš , 10 rokov

Počiatky slovenského divadla

SND:

Slovenské národné divadlo, jedna z najvýznamnejších kultúrnych inštitúcií Slovenska, začalo písať svoje dejiny roku 1920. Dnešné Slovenské národné divadlo tvoria tri zložky so stálym profesionálnym umeleckým súborom: Činohra, Opera a Balet.

Činohra:

Divadlo v slovenskom jazyku sa začalo na Slovensku hrať už v roku 1831 a zohralo významnú úlohu v procese národného obrodovania. Profesionalizácia slovenského činoherného umenia však nastala až po vzniku SND, aj to nie hneď. Prvý umelecký kolektív Činohry SND vytvorili členovia Východočeského divadla

Opera:

Na území dnešného Slovenska sa opera hrá už dobré tri storočia. Platí to predovšetkým pre Bratislavu, kde zhruba tristo rokov korunovali uhorských kráľov, mesto, ktoré sa samo nazývalo "predmestím" cisárskej metropoly. A tak si z Viedne do barokovej Bratislavy odsakovali talianske operné spoločnosti.

Balet:

Založenie národného divadla roku 1920 vyvolalo aktivitu smerujúcu k vzniku vlastného baletného súboru. Zároveň však vyvstala otázka: Odkiaľ získavať potrebné umelecké osobnosti? Po zániku rakúsko-uhorskej monarchie neexistovala domáca baletná škola, a tak zostala jediná možnosť: pozvať českých tanečníkov a choreografov a využiť ich pomoc v rámci novovzniknutej republiky.

Lucia Chudá

Ovečka Linda a vlnová dĺžka

Vlnová dĺžka je vzdialenosť medzi dvoma totožnými bodmi vlny. Zvyčajne sa meria od jedného vrcholu vlny po nasledujúci.

Kde bolo, tam bolo žila raz jedna ovečka menom Linda. Chodila na hodiny spevu a to sa jej aj vyplatilo, stala sa speváčkou. Keď mala 22 rokov pozvali ju do Hollywoodu. Všetko prečo by ju nepozvali keď mala vyštudované 3 vysoké školy. Prišla do Hollywoodu. Nemala žiadnu prácu, no ani žiadne peniaze. Cesta do mesta slávy ju stálo majlant. Na námestí našla plagát na ktorom ponúkali prácu: meranie vlnovej dĺžky. Hoci nebola ľahká ale stála za to. Kto by sa nezamestnal keď nemá ani na letenku domov? Najprv musela zistiť čo je ta vlnová dĺžka. Prešla všetky knihovne no nič nenašla. V jeden neskorý večer Lindu napadlo: načo je google načo je youtube načo je facebook

na tom všetkom si to môžem vyhľadať. Napokon sa rozhodla že to napíše do googla. Napísala : vlnová dĺžka. Vyhľadalo jej to kopu informácií, nezapamätala si ani jednu. Bola zúfala: ako sa teraz zamestnám keď ani neviem čo je tá dĺžka či ako sa to vola. Napadol ju užasný nápad. Zhudobním si to! Veď som originálna speváčka. 13.10. prebiehali skúšky na Lindinu novu prácu. Všetko klapalo až dokým neprišla otázka čo je vlnová dĺžka. Linda začala spievať: Bola som len malá hlúpa blška, dokedy som nevedela čo je vlnová dĺžka. A teraz to viem, povedať to smiem. Vlnka vlnku stretá zvuk tam krásne kmitá a dva body medzi tým vytvorí vám krásny rým a aj vlnku s vrcholom nájdeš ju aj pod stolom. Potom pracovala až si zarobila kopu peňazí a splnila si svoj dávny sen, bola speváčkou. Keďže bola vynikajúca obdivovali ju. Tato si Linda splnila svoj sen. A za to všetko poďakovala len jednej veci: vlnovej dĺžke. Už tisíce a tisíce rokov si ovce spievajú to isté.

Martinka a Bianka

OVEČKA A VLNOVÁ DĚLKA

Bola raz jedna ovečka a patrila do svojho stáda. Raz sa stalo, že ovečka narazila do druhej ovečky a potom narazila do všetkých. A čo sa stalo? Júj, zabudla som vám povedať, že aj preto sa volala NASCHOPA. A pritom ju ani nenapadlo že keď narazí, do prvej, druhej, tretej ...ovce, tak môže rozvlniť vlnovú dĺžku. NASCHOPA ale chodila do školy. Dnes sa to práve v škole učili. Teda vlnovú dĺžku. Ovečka NASCHOPA si práve spomenula, čo im povedala pani učiteľka. Vlnová dĺžka je : dej, pri ktorom sa kmitanie šíri látkovým prostredím. Častice pružného prostredia môžeme považovať za oscilátory, ktoré sú spojené väzbou. Ak rozkmitáme jednu časticu, prenáša sa kmitanie postupne na ďalšie častice. Šírenie vlnenia nie je spojené s prenosom látky, prenáša sa energia. Tak si povedala že si to ešte raz vyskúša s ostatnými ovečkami.. A tak išla naspäť do košiara medzi kamošky ovečky. Drgla do prvej náraz sa šíril k druhej ...od nej k tretej .. a ďalej. Išiel tadiaľ zlý vlk a chcel si dať ovečku. Pozerá sa do košiara a ide si oči vyočiť. Čo sa tam deje ? NASCHOPA naráža do ovečiek a pritom sa strašne rehoce. Béééé...Béééé...Béééé ... takto sa šíri smiech ovečky po lúke. Vlč tam stojí ako prikovaný do zeme a pozerá sa na to divadlo. Oči mu z jamiek vyliezajú. Bača ktorý práve vyšiel zo salaša sa čuduje a nechápe, čo sa to v tom košiari deje. Vtedy zbadá vlka. Potichu sa vráti do salaša. Vezme pušku. Nabije ju. A vystrelí ! Zvuk strelby sa šíri vzduchom – ahá to je tiež vlnová dĺžka ! – kričí ovečka NASCHOPA. A čo vlč? Ten račej utiekol do lesa. Tam bol poľovník a zastrelil ho. Bolo po vlkovi. A od tých čias už ovečky nikto nestraší. Teda aspoň na tom salaši, kde bývala NASCHOPA. Dobrú noc.

Výlet do Uherského Hradišt'a

No ako začať. Tak teda začnem cestou do Uherského Hradišt'a. Cesta bola celkovo dobrá. Až na: drkotanie, trúbenie, hrkanie a „celocestové“ spievanie. Totiž, skupina Lastovičiek stále, stále a stále spievala. Ale máme ich radi, takže sa na nich absolútne nehneváme. Docestovali sme o 11:30. Dodávam šťastne..... Inferno. Reštaurácia, ktorá nás nadchla aj zle aj...dobře. Polievka bola slepačia a druhé? Knedla s mäsom a kapustou. Divné ale v pohode. Potom sme išli na ich Zušku a tam sa začala show. Zoznamovanie, prevádzka po meste a...nebudem predbiehať. Začali sme so zoznamovaním. Každý jeden povedal(za 30 sekúnd) svoj životopis. Prekvapili sme sa. Dozvedeli sme sa, že niektorí Česi sú veľmi nadaní. Potom sme si na lístočky na písali nejakú vetu a Česi si ich vylosovali. Išli sme von do mesta s vylosovanými Čechmi. Skvelé. Dostala som perfektné dievča. Keď sme prišli „nažhavení“ z mesta, tak sme sa rozdelili do skupiniek kde sme pilne pracovali. Podvečer sme si tieto divadielka ukazovali. Každá skupina prekvapila. Potom sme išli konečne na internát. Taký bol náš prvý deň. 2. deň bol aj ťažký aj nie. Rozdelili sme sa na stále skupiny. Začali sme pracovať na našom vlastnom predstavení Volá sa „NÁMESTIE“. Super. Každá skupina si zvolila skvelé predstavenie na rozličné témy. Postupne sme si striedali pedagógov a oni nám radili čo a ako. Najprv sme mali našu pani učiteľku. Druhou sa stala teta Hanka, potom nastúpila Irenka a nakoniec naša naj Zuzička. Myslím, teda dúfam, že sa budeme páčiť. Dnes bol skvelý. Pricestovali sme do dediny (pri Uherskom Hradišti) Vésy v ktorej sme zasa začali makat'. Ale nám sa

to páčilo. Zas sme s ostatnými skupinami striedali. Ale takýmto spôsobom: mali sme 4 typy miestností. 1. miestnosť bolo javisko. 2. miestnosť bola pivnica, 3. miestnosť bol balkón a 4. miestnosť bola na boku javiska. Takto sa naše skupiny striedali. Najviac sa nám asi páčilo na javisku. Veď to má svoje čaro. Napokon ako sme prišli tak aj sme odišli- vo vlaku. Na internáte sme si hneď ľahli do postelí ale sme hneď nezaspali, tomu verte. A takto vyzeral náš 3. deň v Uherskom Hradišti.

4.deň vám poviem bol véeel'mi ťažký. Celý deň sme sa potili v našom predstavení. Dnes sme si ich totiž predstavovali. Večer sa nám to vydarilo tak ako sme to vôbec nečakali. Každá skupina sa predviedla v tom najsvetlejšom a najlepšom svetle. Skupina Irenky mala predstavenie „Kto to bol?“, skupina tety Oľgy (čiže v mojej skupine) mala predstavenie s názvom „Námestie“ .
▲Skupina Zuzky mala predstavenie „Kocka“, teta Hanka a jej skupina mala predstavenie „Knižnica“. Toto boli naše predstavenia.

5. deň bol celkom dobrý. Dnes bola súťaž Žebříňák v ktorej súťažili deti z rôznych okresov. Celý deň sme sledovali predstavenia s rôznymi pointami. Niektoré boli zaujímavé a niektoré..... čo dodať. každý vie hrať divadlo inak.

Na tento deň si radšej ani spomenúť nechcem. Prečo, prečo, prečo?! Deň odchodu, deň vyhodnotenia Žebříňáku. Najprv sa samozrejme vyhodnotil Žebříňák. Pekné miesta. Deti boli radi a Lastovičky zahrali svoje divadlo. Potom nadišiel odchod. Všetci do jedného plakali. Totiž, veľmi sme sa skamarátili. Ani to nebudem spomínať. No, všetko má svoj koniec. Aj náš pobyt v Uherskom Hradišti. Čo sa dá robiť. Ale zase sme veľmi vďačný Zuzke. Dúfam, že sa vám môj príbeh páčil.

Narodenie Blesku

Kde bolo, tam bolo, bola jedna jaskyňa v ktorej žil jeden smutný otec Mrak s manželkou ktorá sa volala Dážď. Dobre si tam žili ale boli smutný lebo nemali žiadneho syna. Všade chodili sami a jedli čo mali. Jedného dňa bola veľká búrka. Všetci sa schovávali do jaskýň ale Mrak a Dážď sa neschovali lebo čakali na ich veľký sen. Chceli syna na ktorého dlho čakali. Keď búrka utíchla uvideli pred sebou malinké dieťaťatko. Najprv si mysleli, že to je veľký kameň. No neboli si istý či je to kameň. Išli sa tam pozrieť. Keď tam prišli videli, že to je ich maličký syn. Hneď mu dali meno. Volal sa Blesk. Vychovávali ho až z neho vyrástol veľký Blesk. Keď sa oženil so Slnkom hneď sa aj pohádali. Udobrili sa a mali spolu deti, Sneh a Mráz. A od vtedy sa nepohádali. Boli šťastný a možno žijú doteraz. Od tých čias iba niekedy býva Búrka lebo sa stále mali radi.

Lucia Hederová a Ema Hlaváčová

Myšlienka

Ako by sa len dala opísať. Tá dokonalá nehmotná vec, z ktorej vznikajú všetky nápady, zrody činov, nálady... Dokonca premýšľanie samé, je zapríčinené vznikom myšlienky. Polemizovať o existencii myšlienky sa pokúšalo mnoho skvelých spisovateľov, no žiadnemu z nich sa nepodarilo prísť na jej pravú podstatu. Nikto z nich nerozlúštil tú skutočnú záhadu čo sa pod obalom obyčajnej myšlienky skrýva. Myšlienka je niečo nadprirodzené, úžasné, krásne a dokonalé. Len myšlienka nás robí originálnymi a jedinečnými, len myšlienka odlišuje tých, ktorý sa odlišujú

.....Očko.....OčkoOčko.....Očko.....Očko.....Očko.....Očko.....Očko.....

od ostatných odlišných. Vraj nie je nič rýchlejšie ako svetlo, ako častice, či iné fyzikálne zákony, no spôsob akým príde myšlienka je tak originálny a rýchli, že ho

nedokáže zaznamenať žiadny z tých studených kovových prístrojov, ktoré samé vynikli len vďaka myšlienke. Od našich myšlienok sa odohráva celý náš život, naše myšlienky nás naplňajú a myšlienky iných nás inšpirujú. Všetko vzniklo na základe myšlienky. Veci, ktoré nás obklopujú a veci, ktoré považujeme za obyčajné, vznikli a zdokonaľovali sa hlavne na základe myšlienky. Všetky veľké činy boli naplnené myšlienkou a aj naše obyčajné slovo nám na jazyk najprv priniesla myšlienka. Keď kráčame myslíme, keď jeme myslíme, keď píšeme myslíme, keď sme v práci myslíme, keď sme v škole myslíme. Myslíme keď žijeme...

Lukáš Hanko

Môj Avatar-môj vysnívaný avatar je úžasný

Kde bolo tam bolo, žil raz jeden chalan, ktorý mal rád príšery. Ten chalan sa volal Lukáš. Jeho najobľúbenejší film bol AVATAR. Keď bol v telke stále ho kukal. Jeho sen bol aby sa dostal na ostrov, kde žije AVATAR. Ten ostrov sa volal Galapágy. Tento ostrov bol veľmi zničený sopkami a krátermi. Keďže tento ostrov je veľmi zničený, ľudia potrebujú veľa potravín a tekutín. Inak by zahynuli. Chlapcov otec tam zavážal potraviny a tekutiny. Lukáš sa to dozvedel v novinách, že tam chodí. Ocina sa opýtal: „Oci, mohol by som ísť s tebou na ten ostrov?“ Otec povedal: „Nie synku,

vybuchujú tam sopky a kráteri, je to pre teba veľmi nebezpečné!“ Chlapec začal plakať. Otec premýšľal a premýšľal a nakoniec sa rozhodol, že spolu pôjdu na ostrov Galapágy. „Lukáš, ideme spolu na ten ostrov.“ Ale musíš mi sľúbiť že si budeš dávať pozor na príšery ako sú avatary. „Jupí, ale prečo sú príšery avatary? „Ja som si myslel, že sú ako z telky. Otec povedal: „Nie, nie oni sú úplne ako príšery. A tak sa Lukáš pobalil a spolu vycestovali na ostrov Galapágy. Prišli tam až večer. Lukáš bol už unavený a zaspal. A tak obidvaja spali v aute. Nastalo ráno. Ráno išli spolu rozdať tovar pre ľudí.

A mali v pláne pozrieť si džunglu. Otec sa ponáhlal a tak išiel rýchlejšie, tým sa Lukáš stratil.

Otec odovzdal ľuďom tovar. Keď sa vracal tak nevidel svojho syna. Chlapec blúdil a zrazu ho uvidel Avatar. Rýchlo za ním bežal. Chlapec sa zľakol, kto za ním ide. Keď sa otočil uvidel svojho vysnívaného AVATARA. Avatar ho zachránil a dal ho jeho otcovi. Otec sa síce zľakol, ale keď mu dal svojho syna zaďakoval. Avatar sa usmial a odišiel. Obidvaja sa vrátili k autu a odišli domov. Zazvonil zvonec a rozprávky o avatarovi je koniec.

Radko Tuchyňa, Filipko Fereje, Filip Vlnka

Moje vysnívané múzeum

Keď budem veľká si spravím svoje vlastné múzeum. Bude celé červené. Budú tam tri poschodia. Na prízemí bude pokladňa a zaujímavosti o vesmíre. Na druhom poschodí budú zaujímavosti o zvieratách a o vzácnych kameňoch. Na treťom poschodí budú historické veci, hry, bábiky... A ja tam budem ako sprievodkyňa. Pri pokladni budem predávať všelijaké pekné a zaujímavé predmety. Vstup tam bude za 15 eur. To múzeum bude v Banskej Bystrici. Alebo v Bratislave.

Mohlo by to byť aj v Bánovciach nad Bebravou. Teším sa ako tam prídu deti, pozdravíme sa a ja im začnem rozprávať čarovný príbeh o Koníkovi Lady a oni sa rozbehnú po múzeu a budú hľadať kúzla a čary a tajomné veci, ktoré pomôžu Koníkovi Lady nájsť a zachrániť. Tak napríklad, prišli ku sove, ktorá im dala takúto úlohu: musíte nájsť zvieratko, ktoré je najkrajšie. Deti začali hľadať a všimli si malú bielo šedo čierne mačičku, ktorá bola moja. Pobehovala si po múzeu. Ale deti stále hľadali a najlepšie to mala Natália.

Bolo to malé a zlaté dievčatko. Malo hnedé vlásy. Napísala tam jej najobľúbenejšie zvieratko je mačička. A mačička mala heslo k ďalšej úlohe. A takto deti spoznávali moje múzeum. Vlastne hrali sa. Príďte sa i vy zahrať do môjho Klárkinho múzea. Teším sa na vás **J**

Klárka Filová, 8 rokov

Lastovička

Lastovička ako strela,
nad hlavou mi preletela.
Od kaluže po ústrešie
v zobáčiku čosi nesie.
A hneď za ňou druhá chváta.
Stavajú si hniezda z blata.

V čiernych šatách! V bielej košeli!
Či ste to už kedy videli!

Lastovička

Lastovička ako strela,
nad hlavou mi preletela.
Od kaluže po ústrešie
v zobáčiku čosi nesie.
A hneď za ňou druhá chváta.
Stavajú si hniezda z blata.

V čiernych šatách! V bielej košeli!
Či ste to už kedy videli!

Lastovička

Lastovička ako strela,
nad hlavou mi preletela.
Od kaluže po ústrešie
v zobáčiku čosi nesie.
A hneď za ňou druhá chváta.
Stavajú si hniezda z blata.

V čiernych šatách! V bielej košeli!
Či ste to už kedy videli!

Lastovička

Lastovička ako strela,
nad hlavou mi preletela.
Od kaluže po ústrešie
v zobáčiku čosi nesie.
A hneď za ňou druhá chváta.
Stavajú si hniezda z blata.

V čiernych šatách! V bielej košeli!
Či ste to už kedy videli!

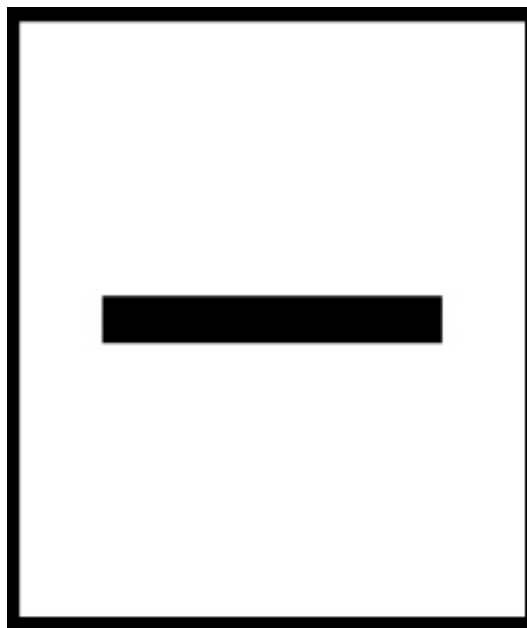
Keď elektrón stretol elektrónku

Na obežnej dráhe atómu sa toho nikdy nestane veľa. Kladne nabité protóny sa vždy starajú len o seba a záporné elektróny robia všetku prácu za nich, dokonca ich ešte aj podporujú v nič nerobení a poháňajú ich za veľmi malú mzdu. Niečo mi to pripomína.. Žeby naša vláda? Ale to už odbočujem od témy, vráťme sa teda k našej ceste elektrónov a protónov v atóme 99689, ktorý tvorí nevyhnutnú súčasť ľavého malíčka pandy ázijskej. Vedľa atómu 99689 sídli ešte niekoľko atómov, ktoré spolu vytvárajú príjemné pokojné susedstvo. V desiatom roku pandy, sa ale v našom atóme stalo niečo nečakané. Nedopatrením sa vyvinul nový druh elektrónu, ktorý sa úplne odlišoval od ostatných a svojou nečinnosťou znehodnotil pol milimetra štvorcového kožného derivátu Nechtu 5. Odlišoval sa však aj vzhľadom a keďže protóny nechceli aby sa o tom dozvedeli atómy na rozhraní mozgovej a cievnej cesty, zaviedli prísne držanie tajomstiev. Postupom času sa zistilo, že nový elektrón je vlastne.. Uhm.. Ako by som to vysvetlil..

ELEKTRÓNKA! Spočiatku protóny nejavili o novú elektrónku záujem, ale keď jeden nemenovaný elektrón číslo 4 zistil, že sa s ňou dajú robiť všelijaké veci (samozrejme, že tým myslím varenie, pranie a podobne, nič iné ma vôbec nenapadlo), nebolo im všetko jedno. Bolo to zaujímavé, keďže protóny začali javiť pozornosť, o nižšiu elektrónsku vrstvu, začali im platy stúpať. Takto to šlo niekoľko mesiacov, až kým sa do toho nezaplietlo niekoľko neutrónov, ktoré mali v atóme 99689 veľký vplyv a keďže elektrónka nebola žiadna obyčajná chudinka, ale rodená materiálna žena, pustila sa rovno do finančnej ponuky Jadra, ktoré vtedy všetkým šéfovalo. Keď, však ale naša milá hostiteľka panda, dovŕšila

osemnásť rok, stalo sa niečo nečakané, úplný prevrat! Elektrónka odišla na služobnú cestu do atómu 1002356, ktoré bolo hlavné placentné. Tam elektrónka našla ďalšie prichádzajúce elektrónky, konečne bola medzi svojimi, no tak kam zaradili ju, sa dostalo len veľmi málo jej kamarátok. Šéfovala hlavnému oddeleniu placenty, a keď sa po deviatich mesiacoch vrátila naspäť domov do atómu 99689, poskytla rozhovor o tom, že celý čas dozerala na hlavný vývoj malej pandy. „Bol to samček.“ Uviedla úplne nakoniec pre časopis Obal. „Najkrajší bol pôrod, toľko krvi ste ešte nevideli vážený a viem o čom hovorím, išla som predsa najrýchlejšou tepnou.“ Usmiala sa a potom navždy zašla pod ochranu mocného Jadra, ešte raz z nej vyšla, vraj to mal byť len ďalší pôrod, ale povráva sa, že išla nakúpiť pár miligramov tuku do oblasti obličiek. Ktohovie kde leží pravda, no domnievame sa, že ju panda vylúčila von pri každodennej rannej toalete.

Lukáš Hanko

Ovečka a vlnová dĺžka

Vlnová dĺžka je... To viem veľmi presne, to je keď sa jedna ovečka dá k druhej a k nim sa pridá veľa ďalších. Vtedy urobia dlhú čiaru. Ale nemôžu byť oholené lebo to by bola kožná dĺžka. Ako som vlastne dospel k tomuto rozhodnutiu? V jeden pekný den som išiel k babičke na prázdninky. Miestny bača ma zavolať na raňajky a tam my povedal že by som dnes mohol ísť vyvenčiť jeho ovečky .Ja som samozrejme súhlasil. Musel som prekonať svoj strach s veľkého psa. Zaviedol ma do salaša a dal my inštrukcie. Moc som nechápal ale poslal so mnou dievča od susedou. Ako sme tak išli hore plániou všimol som si ako sa ovečky zoraďujú do podivného útvaru. Bol som unavený a tak mi to bolo jedno. Keď dme dorazili na určité miesto ľahol som si do trávy. Ale prišiel pes a obľízal ma ,že musím ísť do roboty. Zas som si všimol že ovečky robia ten istý podivný útvar. Už mi to nedalo a opýtal som sa čo to robia. Suseda pozrela nechápavo na mňa, ale odpovedala:„, Robia vlnovú dĺžku“. Nechápal som a tak pokračovala: „Je to keď sa ovečky zoradia do obláčika“. Ľahol som si do trávy a rozmýšľal som nad otázkou čo bolo skôr či ovce alebo ľavy. Pri takom rozmýšľaní som dostal chuť na želé cukríky a tak sme išli späť do salaša a k babke. A takto končí úvaha nad otázkou: „Čo je to vlnová dĺžka“?

Samko a Jarino

Jesenné zamyslenie

Jeseň je jedno z najkrajších ročných období. Nie je ani veľká zima a nie sú ani veľké horúčavy. Stromy krásli farebné lístie, ktoré sa však na nich dlho neudrží. Koncom jesene lístie popadá, čím sa na

zemi vytvorí červeno-žltý koberec a stromy zostanú úplne nahé.

Ľudia vyťahujú zo skriň kabáty a čižmy, aby sa pripravili na nástup chladnejšieho obdobia.

Pri prechádzke parkom im vlasy rozviera pofukujúci vetrisko, ktorý nie je práve najpozitívnejšou stránkou jesene. Stále častejšie sa vyskytujú búrky, z ktorých vznikajú na chodníkoch kaluže.

V jeseň lístie na zem padá, preto mám jeseň tak veľmi rada. Jesenné víly, berú do rúk farbičky, červenou, žltou, zafarbia lístočky. Za oknami hmla, na zemi mláky, ľuďom treba dáždnyky, meškajú vlaky. Neposlušný vetriček, strapatí nám vlásy, z pokazených účesov, majú ženy vrásky. Na nohách čižmy, na hlavách čapice, takto poobliekaní ľudia, brádzia ulice. Vonku je dosť zima, máme červené líčka, Keď príde do tepla, rosia sa nám sklíčka.

Koncom jesene, blížia sa vyutúžené Vianoce, všade dobrá nálada, v kozube ohnák pukoce.

Do školy sa nechodí, decká majú prázdniny, užijú si ich s kamarátmi, i v kruhu rodiny.

Lucia a Miška

POVIEM VÁM, PREČO MAMUTY VYHYNULI

To, že mamuty vyhynuli každý z nás vie. Ale prečo??? Nikto to nevie. Ale ja áno. Teda... Aspoň si to myslím. Ešte pred dávnymi rokmi a rokmi a rokmi v Afrike si nazívali mamuty ako páni, no malým surikatám sa to nepáčilo, pretože mamuty zaberali oho dne väčšiu čiastku pôdy ako mali ony. Samozrejme mamuty boli skúpi, nechceli sa za každú cenu so surikatami podeliť. To surikaty ešte viac štvalo, a hnalo k tomu aby sa s mamutmi pobili. No raz si povedali, že všetko sa nedá vždy riešiť hnevom, bitkou a večným škriepením ale niekedy by sa to dalo aj milým slovom a spoluprácou. Ako si povedali, tak si aj zaumienili. Vyšli celá svorka vpred a hnali sa za mamutmi. Mamuty ich privítali krikom a hneď sa do nich pustili. Vodca surikát pomalým krokom zastal pri vodcovi mamutov a začal: „Pán mamut, chcel by som sa s vami porozprávať zoči-voči a hlavne nie hádkou. Prosím vás, nech vaši potomkovia nemlátia tých mojich! Prosím!“ „Dobre teda, vypočujeme vás. Ale nerátajte s tým, že zase budeme počúvať vaše sťažnosti na tému máme väčší pozemok ako vy! S tým nerátajte!“ Musel teda vodca surikát vymyslieť, ako prehovoriť mamuta k súhlasu... Dlho sa zhodujú, dlho, až predlho, a zrazu našťvaný vodca surikát vyjde zo starého kmeňa kde sa zhodovali a napálený utekal domov. Prekvapené surikaty hneď utekali za ním a pýtali sa čo sa stalo. „Tie hrozné mamuty na nás povedali, že sme malé nevyvinuté hlúpe stvorenia! No je to normálne? Podľa mňa nie,“ „Mali by sme sa im potrestať!“ Potrestať, pomsta, hnev, takéto zhmotnené slová medzi surikatami a mamutmi prúdili ďalšie 2 roky! No nastal deň, keď surikaty dostali nápad... „Do boja moje milé surikaty!“ Vykrikoval vodca! Totižto, strhol sa deň, keď surikaty sa vystrojili do

boja za to, že im mamuty tak necitlivo povedali, že im nedajú viac miesta na život. Bitka to bola krutá a nemilostná! Surikaty svojou rýchlosťou a dlhým telom mali výhodu v tom, že mohli ujsť mamutom ale mamuty mali tiež svoju stratégiu! Svojou veľkosťou a silou naberali malé surikaty a hádzali ich na zem ako nejaké smeti! To teda bola bitka! A čo sa veru nestalo? Malý tchor sa tu ocitol! Len sa tu prechádza, hvízda si a na tú neplechu vôbec nedbá! Zrazu len doňho niekto kopne AAAAA..... vypustil tú gebuzinu zo svojho zadku! Všetci zrazu zamrzli, strnuli popadali na zem. Neverili by ste, že také malé stvorenie ako je tchor by mohol zahubiť toľko mocných zvierat?! Ale zázraky sa stávajú... Ale ja nechápem, ako to, že surikaty nevyhynuli? Asi preto, že surikaty majú svoj tajný orgán, ktorým odvracajú plyny škodiace ich zdraviu. A možno nie! Ale viem, že mamuty vyhynuli, kôli hádke a tchorovi.

Jasmína Jakalová

DOBRO A ZLO, NEBO A PEKLO

Ako sa to vezme. Nieкто si predstavuje diabla na strane zla a anjela na strane dobra a zase nieкто si predstavuje čiernu dieru ako peklo a takzvaný raj kde je všetko modro-biele, nazývané nebo. Ale opak je pravdou. Nevie, či sa presne trafím, ale podľa mňa je nebo len pocit. Nie je to nejaké miesto kde sa každý raduje a má pocit blaha, kde anjeli ležia na obláčikoch nahý, alebo taktiež to nie je miesto, kde Grécky bohovia sedia na mramorových stoličkách a mladé dievčatá ich ovievajú palmami. Je to POCIT blaha a radosti. Naopak peklo taktiež nie je čierna diera s kotlom varenej vody, zápachu od síri a stroje kde človek stoná od bolesti a trpí. Je to pocit nechutnej horkosti a mučenia. Ľudia sa pri týchto faktoch pozastávajú

a rozmýšľajú, či je to pravda, ale nie je. Ale mám pre vás novinu, vy ktorý ste neodbytný a myslíte si, že nebo a peklo je miestnosť, kde sa odohrávajú buď kladné alebo záporné deje, nie je to pravda! A je tu zase, ale aspoň menej absurdná úvaha: anjeli a démoni. Ľudia si myslia, že anjel je aj človek ale aj nie, alebo, že sú to v detskej myslí stvorenia, ktoré ti dodávajú silu a ochranu. S tou ochranou súhlasím, ale s tým, že je to napoly človek oblečený v belasých dlhých šatôčkach nie. Je to posol, ktorý nás chráni a ako to bolo spomenuté dáva nám silu. Naopak „čert“ teda démon nie je stvorenie s červenými rožkami s vidlami v ruke a vyhrážajúc sa, že ťa vezme do pekla. Je to tiež len posol, ktorý ťa navádza na zlé veci. Presný opak anjela. Nie je to pravda. Pravda je, že sú to napoly duchovia a napoly bytosti. Tiež som počula, že ľudia preberajú, ako sa už neživí ľudia (čiže duchovia) ukazujú v podobe anjela s čertom. Je to úbohé. Ľudia hovoria, že dobrý zomrelí ľudia sa ukazujú na svet v podobe anjela a zase naopak zlí ľudia sa ukazujú v podobe čerta. Keci, keci, keci!!! Nechápem týchto ľudí. Ved' je to absurdné, nelogické a hlúpe. A ak to nejaký vedec dokazuje, poviem mu radu. „Dobrý vedec musí uvažovať logicky ale musí v ňom byť aj trochu básnika.“ To je moja úvaha. Ak so mnou niekto nesúhlasí, nech si trhne nohou!

Jasmína Jakalová

Geniálna pamäť

Je všeobecne známe istá menšina ľudí, sa odlišuje od ostatných, nielen svojím vzhľadom. Pre túto skupinu je oveľa ľahšie zapamätať si teóriu, obrazce a mnoho iného s pamäťou, ktorá týchto ľudí robí výnimočnými. Nikto zatiaľ neprišiel na to ako je geniálna pamäť týchto ľudí zapríčinená. Prečo si niekto dokáže zapamätať niečo lepšie ako ten druhý? Je

to skutočne len o sústredení a koncentrácii? Alebo je to niečo čo sa získa pri narodení? Tieto otázky nám asi navždy zostanú zakryté rúškom tajnosti. Tento článok však sleduje inú podstatu ako obyčajnú geniálnu pamäť. Chcel by som rozobrať geniálnu pamäť detí. V mnohých smeroch sa to môže zdať úžasné, ale obnáša to tiež aj množstvo komplikácií. Časté bolesti hlavy, závrate a spánok o niekoľko hodín dlhší ako u ostatných ľudí. rodičia týchto detí to majú pomerne ťažké, nielenže im doma vyrastá génius, ktorý má už v detstve väčšie IQ ako majú oni, nielenže mu musia zabezpečiť správne financie a vzdelanie hodné jeho múdrosti, no žijú s vedomím, že ich dieťa si čoskoro uvedomí, že je múdrejšie ako jeho rodičia. Že ono samo vie čo sa najlepšie hodí svojmu telu. Rast týchto detí je tiež komplikovaný. Samé sa odstraňujú od ostatných detí a pre svoj spôsob živote, nie sú v mnohých spoločenstvách vítané.

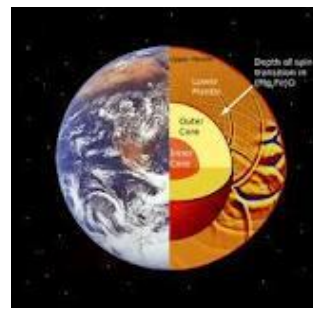
Paedagogická fakulta
Právnická fakulta
www.pedagogika.sk

Výlet ku zemskému jadru

Kde bolo tam bolo kde sa sypal piesok a lial vodopád. Stála jedna dedinka ktorá sa volala Rovill. V tej dedine bývala žena menom Alžbeta a 1 muž menom Peter ktorý mali syna ktorý sa volal Adam. Bola to veľmi šťastná rodinka. Obyvatelia dediny sa k nim správali veľmi dobre. Adamko mal v škole kamarátov a bol veľmi múdry. Mal všetko čo chcel. 1 pranie sa nedalo splniť. A to bolo <výlet ku zemskému jadru> chcel zistiť čo bolo v zemskom jadre. A to bolo pre jeho otca nemožné. Ale Adam si myslel svoje. Stále po tom túžil. I cez to že to bolo nespiteľné. Až raz, bol to deň Adamových narodenín mal 10 rokov. Dostal veľa darčiekov, ale nie to čo chcel. Čo ti je? spýtala sa ho mama. Ách vzdychol si chlapec, nespínil sa mi môj sen. A aký sen? Môj sen navštíviť jadro. Ale to nič raz sa ti to určite vyplní to pochybujem povedal Adam a odkráčal do izby a tam strávil zvyšok dňa ani na večer neprišiel len sedel pri okne a díval sa na nočnú oblohu a zrazu kde sa vzal tam sa vzal uvidel malú vilu ktorú naháňa holub Adamko si pomyslel musím jej pomoc natiahal svoj prak že toho holuba zastrelí Adam bol ale veľmi šikovný tváril sa že ho chce zastreliť holub sa zľakol a uletel zadychčaná víla sa vydýchala a po chvíľke povedala Adamkovi veľmi pekne ti ďakujem zachránil si mi život za odmenu ti splním jedno pranie Adamko veľmi dlho neváhal a vyslovil svoje pranie ani to nestihol dopovedať a bol vo zemskom jadre. Keď sa Adam spamätal a pozrel sa kde je hneď vedel že je v zemskom jadre. Všetko tam bolo červenožlté a bolo tam strašné teplo. Adam si dal dole teplí sveter a pozrel sa na vílu, víla bola celá spotená a povedala Adamovi nech račej odídu

vtom sa niečo pohlo obidvaja od strachu skoro vypustili dušu bol to nijaký malý človek ktorý však nebol z masa a kosti ale zo slnečného žiarenia. Víla a Adamko si vydýchli a opýtali sa ho aké majú zvyky a históriu slneční muž im všetko povedal vtom sa Adamko pozrel na hodiny bolo už neskoro v noci víla mávla rukou a boli doma rodičia už oňho mali starosť keď im všetko rozpovedal rodičia nemohli veriť vlastným ušiam potom si Adamko ľahol rozlúčil sa so vilou a zaspal a tak sa Adamkovi splnil jeho sen.

Filip Lukáč-Kuruc a Jakub Kluvánek

MARTIN NA BIELOM KONI

Kde bolo tam bolo bol jeden Martin ktorý mal rád bielu farbu a mal rád kone. Stále prosil rodičov aby sa išli pozrieť do kamarátovej stajne. Ale nikdy sa mu to nespínilo. Raz išli do mesta a stretli po ceste koňa. Martin sa potešil že sa odvezie. A povedal mamine. Aha mami kôň. A ešte aj v mojej obľúbenej farbe. Viem načo myslíš ale splní sa to. Odvezieš sa až chceš. Jasně mami chcem. Ďakujem mami. A teraz Martina na bielom koni vidíte každý NOVEMBER 11. 11. Za 2 dni bude tu Martin. A zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.

Filip Fereje

